

**Η ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ
Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ Ε.Ω.
ΕΦΕΡΕ ΚΑΡΠΟΥΣ!**

**Πρόταση-
έκπληξη από
τη Ντόρα για την
επανεκκίνηση
της Νέας Δημο-
κρατίας και την
Κεντροδεξιά**

Άρθρο παρέμβασης
του Βύρωνα
Πολύδωρα

ΣΕΛΙΔΕΣ 6-7

Κεντροδεξιά 2014

γράφει ο **Βύρων Γ. Πολύδωρας**
Πρόεδρος της "Ενωσης
για την Πατριδα και τον Λαό"

Hεπικαιροποίηση των αρχών και της ιδεολογίας σε θεωρία και πράξη δεν σημαίνει - δεν πρέπει να σημαίνει - αυτοανάρεση και καιροσκοπισμό για δημοσκοπικά και εκλογικά οφέλη. Δεν είναι μόδα. Είναι επικύρωση. Απαιτείται να αναδείξουμε και να τηρήσουμε ένα περιεχόμενο σταθερότητας, βεβαιότητας και προοπτικής που θα εκφράζεται με:

Ελληνικότητα και πατριωτισμό. Όχι καπηλευτικά, αλλά σαν εσωτερική υπαγόρευση και ανάγκη. "Κλείσε μέσα στην ψυχή σου την Ελλάδα και θα αισθανθείς κάθε είδους μεγαλείο" (Παλαμάς). Αυτή η αρχή - παραδοχή και πίστη - δεν σημαίνει απομονωτισμό. Ούτε "φτερό στον άνεμο". Δηλαδή, ο Έλληνας να είναι άπατρις και άπολις, διεθνιστής μιμητικός και κοσμοπολίτης (σαν κάποιος "ναρκο-ολιγάρχης"). Συναντάσαι ισότιμα και υπερήφανα με τους συγγενείς σου πολιτιστικά, ιστορικά, γεωγραφικά, θρησκευτικά και πορεύεσαι στο εγγυημένο μέλλον της ειρηνικής συνύπαρξης και συνεργασίας με όλους τους λαούς και πολιτισμούς, (όχι με τους διεθνείς εγκληματίες) και όχι στο ασαφές και αβέβαιο μέλλον του "χάους" όπως έχουν επιλέξει οι διάμονες του σκότους και οι αρχιερείς του Μαμώνα.

Εννοείται, ότι σ' αυτό το πλαίσιο της διεθνούς ταυτότητας της χώρας η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ευρωζώνη δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση. Το ίδιο και η Ατλαντική συμμαχία μας (NATO). Πρωταρχικής σημασίας εδώ είναι η κατοχύρωση της εθνικής μας ανεξαρτησίας και εδαφικής μας ακεραιότητας στον μέγιστο δυνατό βαθμό, με συνέπεια στις παράλληλες αρχές της ισοτιμίας και της εταιρικής ή συμμαχικής αλληλεγγύης. Δεν ανήκουμε σ' αυτές τις ενώσεις-συμμαχίες ως "υπηρετικό προσωπικό". Αυτοί είναι όροι που τους εννοούσαμε "προ κρίσεως" ως αυτονόητους και sine qua non. Όμως μέσα στην κρίση δοκιμάσθηκαν πολύ. Μέχρις ακυρώσεως. Γ' αυτό χρειάζεται επικαιροποίηση των ορίων και ορισμών τους.

Δημοκρατικότητα. Όπως ορίζεται στον Επιτάφιο του Πε-

ρικλέους: Να κυβερνούν οι πολλοί, η πλειοψηφία. Να ελέγχουν οι λίγοι, η μειοψηφία. Κριτήριο καλής δημοκρατίας, ο σεβασμός στα δικαιώματα της μειοψηφίας. Όχι στην τυραννία της πλειοψηφίας.

Οι αρχές της ιστογρίας, της ισονομίας, της ισοπολιτείας και της ισοτιμίας συνθέτουν το ουσιαστικό περιεχόμενο της δημοκρατίας. Ο πολίτης στη δημοκρατία δεν νοείται ούτε ανέστιος και πένης, ούτε ακτήμων και συστιοβώτος. Ο πολίτης στη δημοκρατία είναι, πρέπει να είναι, δημιουργός πλούτου και φυσικός χορηγός του δημόσιου ταμείου. Δεν είναι επαίτης των όποιων φιλεύσπλαχνων κυβερνώντων ή αφεντάδων, κατά το δοκούν εκείνων.

Επικαιροποίηση του επαναστατικού πνεύματος της "λαϊκής δεξιάς". Κατά των "κοτζαμπάστων", κατά των "Βαυαρών", κατά των "μαυραγορίτων" της κατοχής, κατά των "ταγματασφαλιτών" και των "δωσιλόγων". Μείζεις, προσμείζεις, αναμείζεις δεν επιτρέπονται με τους διαδόχους τους (τους φυσικούς-κληρονομικούς ή τους ιδεολογικούς) που συγκροτούν την ανανεώμενη διαρκώς ολιγαρχία του κατεστημένου. Θα ήταν έγκλημα αυτοαναίρεσης.

Ναι στην ιδιωτική πρωτοβουλία και στην επιχειρηματικότητα. Όχι στον αδειοδοτημένο, προνομιακό και δανειοβίωτο διεθνή και εγχώριο καπιταλισμό. Προτεραιότητα στην μικρομεσαία επιχείρηση και ακόμη περισσότερο στην οικογενειακή.

Το πολιτικό προσωπικό θα πρέπει να καταθέτει στο πολιτικο-κομματικό "admission office" (γραφείο υπόδοχής) όπως και στην κοινωνία: α) τίμια γράμματα (όχι πλούσιοκολεγιακά αγοραστά πτυχία), β) επαγγελματική και κοινωνική δραστηριότητα, γ) αξιοσύνη και εντιμότητα, δ) αντικαριερίστικο και αλτρουιστικό πνεύμα καθήκοντος και προσφοράς, και ε) πνεύμα ελεύθερο και ανυπότακτο. Μ' ένα λόγο, ένα "παλμαρέ" (κατάλογο βραβείων και διακρίσεων) καταξιώσης και αυτοδυναμίας. Να στέκει ο δυνητικός πολιτικός στις δικές του κνήμες. Όχι στην "φιλία" ή την υποτεταγμένη σχέση προς τον αρχηγό, ή προς τους "βαρώνους" και λοιπούς "παρακοιμώμενους". Μιλάμε για κομματικό σχήμα. Όχι για κάποια "σπείρα" ή "κλίκα".

Με την ίδια λογική ακολουθία, η λεγόμενη κομματική πειθαρχία πρέπει να εξαλειφθεί ως έννοια και πρακτική από την κοινοβουλευτική λειτουργία. Άλλωστε, πουθενά στο Σύνταγμα δεν μνημονεύεται. Το άρθρο 60 του Συντάγματος είναι η πεμπτουσία του Κοινοβουλευτισμού: "Οι βουλευτές έχουν απεριόριστο το δικαίωμα της γνώμης και

ψήφου κατά συνείδηση". Ο εκβιασμός των κυβερνώντων ότι σε μη υπερψήφιση των όποιων τερατουργημάτων από την κυβερνητική πλειοψηφία θα έχει ως αποτέλεσμα την πτώση της κυβέρνησης είναι μόνιμη συνταγματική εκτροπή. Αν δεν υπερψηφισθεί ένας νόμος, απλά δεν περνάει ο νόμος.

Η Βουλή δεν διαλύεται. Η κυβέρνηση δεν πέφτει. Και αυτό, δηλαδή η καθαρή και συνειδητή στάση της Βουλής, των Βουλευτών, είναι αμυντικό επιχείρημα σε όσους και όποιους (δανειστές, τοκογλύφους, ξένες νεοϊμπεριαλιστικές δυνάμεις) επιβούλευται ευθέως τα ιερά και τα όσια των Ελλήνων.

Πώς για όμοιες περιπτώσεις συχνά παπαγαλίζουν οι "αντιπρόσωποι" των ξένων επικυρίαρχων τη φράση π.χ. "κούρεμα δεν περνάει από τη Γερμανική Βουλή"; Γιατί απλούστατα εκεί και αλλού οι Βουλές δεν είναι υποχείριες, δεδομένες ή υποτεταγμένες. Όπως κατήντησαν οι μνημονιακοί εκτελεστές την Ελληνική Βουλή.

Σχετικά με την επίμονη συζήτηση για την μεγάλη συνένωση ή ανασυγκρότηση της κεντροδεξιάς, δεν νομίζω πως με τον κ. Σαμαρά και τους "Ηρακλείς" του να επιδεικνύουν αυταρχισμό και αλαζονεία, "ξερολισμό" και "Νερωνισμό" εις βάρος των διωκομένων "πρωτοχριστιανών", περίπτωση να συνενωθούν οι σκόρπιες, διαγραμμένες και διάσπαρτες νεοδημοκρατικές δυνάμεις δεν είναι δυνατή. Ας χαρούν την ιδεολογική και κυβερνητική επάρκειά τους μόνοι τους.

12.IX.2014